

Podvala s lokalnim medijima

Da je ideja o prodaji lokalnih medija od javnog interesa bila od početka sumnjiva – bilo je od početka i jasno. Sada se polako pokazuju modaliteti podvale.

Naime, stižu „pisma o namerama“ za kupovinu tih medija. Površna analiza tih pisama već je poučna. Imamo, na primer, nešto što se zove „Fidbek konsalting end nju medija prodakšn d. o. o.“ Novi Sad, sve tako na engleskom, vlasnik Danijel Kulačin (27 godina). E, taj je poslao pismo za gotovo sve vojvođanske medije (uglavnom po Bačkoj). Ta njegova firma inače je udvostručavala dobit poslednjih godina – bez ijednog zaposlenog. Dobro: dopuštamo da je g. Kulačin poslovni genije; nije prvi... Ali: šta ako g. Kulačin dobije sve medije na koje se nameračio? Od kojih para će sve to da plati? Ima tu, naime, ozbiljnih medija, poput RTV Subotice...

Nije on jedini: za desetak lokalnih medija u Srbiji i Vojvodini takmiči se i izvesni g. Vladan Kostić; šta ako on pobedi? Ima li para i odakle mu?

Manimo se šege, ovo je ozbiljna stvar. Kao prvo, priča da je naša „evropska obaveza“ da rasprodamo lokalne medije od javnog interesa – lažna je. Desetine evropskih zemalja imaju lokalne medije od javnog interesa i finansiraju ih iz razloga demokratskih i u javnom interesu. Kao drugo – i još važnije – ovde imamo pokušaj da stranke na mala vrata, preko svojih frontmena pod lažnim zastavama, stave kopito na lokalne medije. Taj mladađani g. Kulačin, na primer, radi za račun Treće Srbije, čiji je sekretar bio, a i gospođa mu se po istoj liniji uvalila u budžet, osnovavši neke dve nevladine organizacije i uzevši novce, o čemu je ovih dana Aleksandar Vulin vikao po televizijama. Treća Srbija, naravno, tvrdi da ga ne poznaje, ali tu svoju firmu na engleskom preuzeo je od Aleksandra Đurđeva, jednog od osnivača Treće Srbije; tako čujem na radiju.

Nisu oni jedini, mada i dalje nije jasno ni odakle im toliki novci, niti šta će da rade kad jednom – daleko bilo! – kupe sve te lokalne medije. Sve to nekako miriše (smrdi) na onih 500 i nešto privatizacija do sada, pa je ispalo da su sve to Mika Miš kompanije bez zaposlenih ili s jednim zaposlenim, dakle zrele za stečaj i SBPOK. Lokalni mediji, međutim, dobrim delom su zanimljive operacije; neke od su njih samoodržive i uspešne. Pored toga su i politički značajne. To što su od koristi svojim zajednicama koje su ih i osnivale – nikoga ovde ne zanima. Tako je i ovaj Bogićević što kupovao, što osnivao razne medije, pa gde je prispeo?

Od samog početka, dakle, jasno je da je o gušenju lokalnih medija od javnog interesa reč. Da nije, privatizacija bi bila ponuđena prvo zaposlenima, a tek ako oni neće ili ne mogu nekom drugom. Uostalom, u barem jednom slučaju za privatizaciju je konkurisala i lokalna vlast, Skupština opštine. Razmislite o tome.